

“El primer element necessari per poder decidir sobre la pròpia mort és tenir la informació del que es té”

queda poc temps de vida. És un dret que té el pacient.

En general, podem decidir sobre com volem morir?

Jo diria que es pot decidir. Però el primer element necessari per poder decidir és tenir la informació. Una persona pot decidir m'opero o no m'opero, em faig quimioteràpia o no me'n faig, si disposa de la informació del que té. Per exemple, en un càncer incurable, el metge pot plantejar al pacient un tractament per intentar frenar o reduir la progressió de la malaltia. Li expliques a aquella persona i pot decidir si ho vol fer o si vol deixar que la naturalesa vagi fent.

En canvi, si per decidir sobre la mort s'entén una decisió farmacològica la intenció de la qual és l'aturada cardíaca per donar fi a aquella vida i evitar el posterior patiment, això és eutanàsia i, en la nostra societat, de moment, no ho tenim permès. En els països en què està acceptada l'eutanàsia el nombre de peticions en els darrers anys no ha augmentat. La gent pot acceptar que ha de morir però majoritàriament no vol morir.

Si ens controlen el dolor, si ens cuiden i estem acompanyats, per la meua experiència, el xiclet de la vida l'estirem el màxim que podem. Però avui dia el malalt, quan arriba a fases avançades de la malaltia, sobretot quan està enllitat de manera perllongada i té una gran debilitat, de vegades, et diu que no pot més emocionalment. Davant d'aquest esgotament emocional, es pot procedir a una sedació que disminueix la consciència, perquè si no estàs conscient no pots patir, i es deixa d'alimentar artificialment. Vull que s'entengui clarament que la intenció de l'acte mèdic en aquell moment és respectar aquell esgotament de la persona.

Què passa quan es tracta de persones que no poden comunicar la seva voluntat en el moment de la mort?

En aquests casos el que agrairíem és tenir el document de voluntats anticipades o testament vital. En els disset anys que portem de cures pal·liatives i en els catorze anys que fa que està en vigor del document de voluntats anticipades, només he atès a quatre o cinc persones que ho tinguessin. En canvi, les famílies que es troben en què el familiar

s'ha preparat la mort, l'acte de comiat és molt més planer, molt més fàcil.

El contacte diari amb la mort ha fet que el doctor Morlans hagi compaginat la feina amb altres activitats fora de l'hospital com ara la seva dedicació al Club Bàsquet Llinars, com a músic tocant la bateria en un grup amateur, o la participació com a voluntari a la Mitja Marató de Granollers. Actualment és regidor a l'oposició del Moviment Alternatiu de Llinars (MALL). Una de les situacions més emotives per a ell va ser quan els amics de Jordi Vinardell, Toti, van engegar una campanya solidària, coincidint amb la Mitja Marató que el Toti solia córrer, per millorar les condicions de confort de malalts i personal de la Unitat de Cures Pal·liatives, on el Toti va passar els seus darrers dies. Quan avui ho recorda, el doctor Morlans, encara s'emociona.

“En els disset anys que portem de cures pal·liatives només he atès quatre o cinc persones que tinguessin fet el testament vital”

Com recorda la sinèrgia que es va produir entre la Mitja Marató, la Unitat de Pal·liatius i els Amics d'en Toti?

Es van ajuntar dos elements emblemàtics de Granollers, la Mitja que el Toti també la corria, i l'Hospital que jo com a cap de la Unitat de Pal·liatius i algunes infermeres també col·laboràvem amb la Mitja. L'objectiu que es va plantejar va ser que tinguéssim aire condicionat i preses de televisió en les habitacions, i es va poder fer. A més, hi va haver el suport del diari ARA. I tot això es va fer sense caure en la llàstima si no més aviat va ser un record amb alegria, en positiu, d'una mort d'una persona jove que va donar exemple i que aquest exemple va passar als seus amics que van tenir una idea solidària, que es va vincular amb un gran esdeveniment de la ciutat, de la comarca i del país, com és la Mitja Marató.

